

Com més cedim i obeïm, pitjor ens tracten: “Volem accions però també resultats”

written by Anna N. | 21 d'octubre de 2020

“Continuarem la lluita però NO DEFENSAREM els representants de les nostres institucions mentre segueixin doblegant-se davant l'Estat espanyol i no recuperin l'esperit de l'#10ct.” Així de contundent comença el [comunicat](#) amb què despertàvem aquest cap de setmana, difós des del compte de Twitter de les Assemblees de Treballadores i Treballadors en Defensa de les Institucions Catalanes (anomenades ADIC).

I no és una rebequeria, no, ni un estirabot ni un crit al cel sense més. L'independentisme ha estat moderat, persistent, pacient, considerat, confiat, solidari durant aquests tres darrers anys: més que mai. Cal fer costat als polítics independentistes en qui molts catalans han posat les seves esperances i a qui s'ha confiat el vot davant de la constant i progressiva repressió, persecució i penalització imposades pel govern/justícia de l'Estat espanyol que han comportat empresonaments, l'exili, acusacions i judicis indignes que sobrepassen fins i tot la tan esmentada i ponderada Constitució. La ciutadania és sobirana –en aquest principi, hi estem d'acord tots, no?– i clama al carrer –malgrat el confinament– el que va demanar a les urnes: les del 9-N, el 27-S, l'1-0, el 21-D, el 26-M, i amb totes les eines democràtiques a l'abast, tot i tenir més o menys diferències quant a opinions, posicionaments, sentiments, emocionen una mostra evidència democràtica de pluralitat.

La tan exigida unitat sembla, però, només un miratge per aquells que lluiten íntegrament i a consciència pels drets que sembla que no tots tenim per igual “a la pràctica”, al contrari que per aquells qui no paren de fer atacs

intimidadors, consecutius, discriminatoris i que pretenen anul·lar tot el que tants i plegats hem contribuït a enfortir. De la seva lectura se'n dedueix el missatge: no és que els vulguem deixar sols sinó que estem ja cansats de la seva inacció i inanició vers aquells que ens volen sotmesos. No volem que els enemics declarats d'aquesta mal dita "minoria" cultural, social, territorial, lingüística trepitgin els nostres drets: en definitiva, identitat nacional que reclamem i lluitem per poder construir un estat que ens reconegui com tants altres. Sembla, però, que qui amb programes electorals, més o menys explícits, es compromet a tirar endavant el mandat del 1r d'Octubre, empeny no se sap en quina direcció amb el silenci o la petició d'un "diàleg", tant volgut com impossible, que no deixa de ser un atzucac per afegir a la llista. Senzillament, cal deixar clar que no és per falta de voluntat conciliadora, ni per intents fallits: no cal demanar permís per viure. Diuen que hem de sumar, que hem de trobar els punts que compartim. Així doncs, quin és el problema? Tots sabem que la fera és ferotge però aleshores la política on ens ha de portar?

L'"ultimàtum", es podria dir així, de representants de les ADIC no deixa d'evidenciar aquesta realitat: fer un toc d'atenció, per part dels funcionaris de la Generalitat de Catalunya, davant de les constants oportunitats que han tingut d'exercir els drets; "És un gest rellevant de la gent que més va lluitar per mantenir la dignitat de la Generalitat sota el 155"-diuen-, després d'haver-se organitzat i fet mans i mànigues, així com tothom en la mesura del possible. Una majoria de catalans vol exercir el dret d'autodeterminació tal com reconeix el dret internacional, el qual, en dret, està per sobre dels estatals. Estem disposats a contribuir-hi, a continuar pro actius, al seu costat, per demostrar que hi som: ara bé, ells han de posar de la seva part actuant amb decisió, fent valdre la seva autoritat i legitimitat (la que li han donat les urnes, la moral i la "legal" també). És per això, amb la intenció d'esperonar-los a mantenir-se fermament alçats

que cal recordar-los que són aquí. L'assoliment d'un estat democràtic, social, on la llibertat d'uns no anul·li la dels altres és el que volem tots? Tan fàcil com que volem que la república catalana deixi de ser un somni.

El desconcert en les darreres conteses electorals ha estat recurrent tot i haver guanyat els partits independentistes i els catalans es pregunten: fins quan? Fins on hem d'arribar? Per què no? No havia de ser un govern d'entesa? Cal caminar plegats i després ja farem, triant cadascú l'opció que consideri. Volem les estructures d'estat, les que tenim i les que falten, abans no sigui massa tard. Les pròximes eleccions no són més que una altra oportunitat: volem respostes i el temps no té per què ser un aliat.

Com deia Jordi Carbonell: "Que la prudència no ens faci traïdors". Que aquest manifest serveixi per advertir i rebre reciprocitat dels nostres polítics: comprensió, coherència, compromís, més enllà dels símbols, d'acataments indignes i de retractar-se: "0 caixa o faixa". No volem un "procés" etern sinó una república de tots i per a tots.